

Third Issue of the Greek Annual

Editorial

Σημείωση Εκδοτών

Η επιλογή άρθρων για μετάφραση και δημοσίευση στην Ετήσια Ελληνική Έκδοση του International Journal of Psychoanalysis είναι πάντα μια δύσκολη απόφαση για τους εκδότες και την επιστημονική επιτροπή. Οι έξη τόμοι κάθε έτους του Int J Psychoanal. προσφέρουν μια μεγάλη γκάμα άρθρων, αντιπροσωπευτικών της σύγχρονης ψυχανάλυσης, από την οποία να πρέπει να επιλέξει κανείς. Η επιδίωξη μας είναι να δοθεί ένα δείγμα στο ψυχαναλυτικά ενημερωμένο ελληνικό κοινό, άρθρων τα οποία να παρουσιάζουν όχι μόνο θεωρητικό ενδιαφέρον, αλλά και που μπορεί να είναι χρήσιμα στον αναγνώστη και στη κλινική του εργασία.

Ως εκ τούτου έχουν επιλεγεί για το τεύχος του 2014, και τρία άρθρα τα οποία ασχολούνται με το θέμα των πρώτων συνεντεύξεων. Το θέμα αυτό έχει απασχολήσει τους αναλυτές τα τελευταία χρόνια με ομάδες εργασίας στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ψυχαναλυτικής Ομοσπονδίας (EPF) και της Διεθνούς Ψυχαναλυτικής Ενώσεως (IPA). Όπως θα φανεί και από τα άρθρα, οι ψυχαναλυτές σκέπτονται λιγότερο σήμερα με όρους διαγνωστικών κριτηρίων, εστιάζοντας περισσότερο στους παράγοντες οι οποίοι ευνοούν την έναρξη μιας ψυχαναλυτικής διεργασίας μέσω μιας δυαδικής σχέσης. Το άρθρο της P. Crick, *Επιλέγοντας έναν ασθενή η διακινώντας μια ψυχαναλυτική διεργασία*; εστιάζει στα εμπόδια τα οποία δημιουργούνται όταν «αξιολογείται η αναλυσημότητα» ενός ανθρώπου σε αντίθεση με το «άνοιγμα των πυλών» όταν μια διεργασία υποστηρίζεται και από έναν ψυχοθεραπευτικό θεσμό. Η εργασία της M. Moller, *Τα άγχη του αναλυτή στη πρώτη συνέντευξη: φραγμοί ενάντια στην αναλυτική παρουσία*, ασχολείται με τα εμπόδια τα οποία δημιουργούνται όταν ο αναλυτής λειτουργεί διαγνωστικά και «αξιολογεί» αντί να είναι ψυχαναλυτικά παρών, μέσα από την ιδιαίτερη ψυχαναλυτική του ταυτότητα. Ο P. Wegner από την άλλη, περιγράφει *Την διεργασία προσανατολισμένης η εργασία πρώτων συνεντεύξεων και τη σημασία*

της εναρκτήριας σκηνής με μια ψυχοσωματική καταθλιπτική ασθενή. Και οι τρεις αυτές εργασίες δείχνουν τη σημερινή τάση η οποία προσανατολίζεται στις μεταβιβαστικές –αντιμεταβιβαστικές κινήσεις των δυο συμμετεχόντων στις πρώτες συνεντεύξεις, παρά σε ένα μοντέλο «ψυχολογίας του ενός»

Πέραν των πρώτων συνεντεύξεων, το άρθρο της A. Lemma, *Το σώμα του αναλυτή και η αναλυτική διάταξη (setting): σκέψεις σχετικά με τη σωματική διάταξη και τη συμβιωτική μεταβίβαση* παρουσιάζει επίσης ιδιαίτερο κλινικό ενδιαφέρον. Εδώ, η παραμικρή αλλαγή του σώματος της αναλυτριάς (όπως και της ένδυσης, κόμμωσης κλπ) δημιουργεί αναταραχή στον ασθενή ο οποίος αντιλαμβάνεται την παρουσία ενός «άλλου». Η ανάλυση όμως αυτής της αποσταθεροποιητικής μεταβίβασης μπορεί να ανοίξει δρόμους προς όφελος της περαιτέρω διαφοροποίησης και εξέλιξης του ατόμου. Η εργασία J. Maldonado, επίσης με κλινικό ενδιαφέρον, ρίχνει φως στην παρανόηση η οποία μπορεί να δημιουργηθεί όταν τα λόγια του αναλυτή χρησιμοποιούνται για ναρκισσιστική εκδραμάτιση μέσα στην ανάλυση.

Το κείμενο του P.C. Racamier *Για την Ναρκισσιστική Διαστροφή* με εισαγωγή από τον P. Denis και σχόλια της G. Reed, παρουσιάζετε για πρώτη φορά στο Int.J. Psychoanalysis. Γιατί όπως επισημαίνει ο Denis, ο Racamier δεν είχε ποτέ μεταφραστεί στα αγγλικά. Η εργασία αυτή εκδόθηκε στα γαλλικά το 1992 τέσσερα χρόνια πριν το θάνατο του. Για τον Racamier, η ναρκισσιστική διαστροφή εκδηλώνεται όταν το αντικείμενο χρησιμοποιείται όχι σαν ανθρώπινο ον, αλλά ως εργαλείο. Παρότι κείμενο θεωρητικό, οι απόηχοι των ιδεών του Racamier στην κλινική, σε κοινωνικό-πολιτικό επίπεδο, ακόμα και στη θεσμική διάσταση της ψυχανάλυσης γρήγορα γίνονται αντιληπτά.

Η εργασία G. Civitarese *Ο Bion και το υψηλό: Οι καταβολές ενός αισθητικού παραδείγματος*, εστιάζει σε μια λιγότερο γνωστή πτυχή του έργου του Bion, αυτή της αισθητικής και της επιρροής του από συγγραφείς της εποχής του ρομαντισμού. Ο Civitarese δίνει μια νέα διάσταση στις έννοιες του Bion όπως το O, η αρνητική ικανότητα, ο ακατονόμαστος τρόμος, το άπειρο, η γλώσσα της αριστείας κτλ., κάτι που πιστεύει ότι εμβαθύνει και την κλινική τους εφαρμογή.

Τέλος, έχουμε και το δοκίμιο της Daniel Quinodoz, πάνω στο κινηματογραφικό έργο *Amour*. Το έργο διαπραγματεύεται με έναν ιδιαίτερα ευαίσθητο τρόπο την αντιμετώπιση του θανάτου στη ζωή ενός ηλικιωμένου ζευγαριού. Η συγγραφέας αντιλαμβάνεται το βάθος της ενδοψυχικής μάχης του ζευγαριού μέχρι την τελική αποδοχή της πραγματικότητας του θανάτου. Αν και η ψυχαναλυτική οπτική εμπλουτίζει τη κατανόηση του έργου, η Quinodoz καταλήγει ότι η ψυχανάλυση δεν κατέχει την αλήθεια. Γιατί ο άνθρωπος θα παραμένει πάντα ένα μυστήριο ως προς τον ίδιο του τον εαυτό.

Με ιδιαίτερη λύπη, μάθαμε ότι η Daniel Quinodoz πέθανε η ίδια λίγο μετά τη δημοσίευση αυτού του δοκιμίου. Ήταν ψυχαναλύτρια και σύζυγος του Jean-Michel Quinodoz, ψυχαναλυτής, συγγραφέας και εμπνευστής των *Annuals of the International Journal of Psychoanalysis*.

Η εργασία των Luisa και Jorge Ahumada, *Κάνοντας επαφή με ένα βουβό δεκαεννέα μηνών κορίτσι : Μια κλινική αφήγηση*, αν και συγκαταλέγεται στα δημοσιευμένα άρθρα του 2015, συμπεριλαμβάνεται εδώ λόγω του ιδιαίτερου ενδιαφέροντος που παρουσιάζει. Η εργασία επαναφέρει τον παιδικό αυτισμό στο προσκήνιο της ψυχανάλυσης, κάτι το οποίο είχε εκλείψει τα τελευταία χρόνια, μέσω της πετυχημένης ανάλυσης ενός βωβού παιδιού δεκαεννέα μηνών.

Οι Εκδότες

Δημήτρης Τζάκσον

Γιάννης Βαρτζόπουλος